

съ растрепераны рѣцѣ ся пригрѣща въ нейиѣ-тѣ тѣнкѣ снагѣ. Нѣ ето единѣ татаринѣ дига немилостиво отъ крѣвь напоенѣ остѣръ ятаганѣ и разсичя злочестѣ-тѣ на двѣ половины.

— Тейко, мама! извика Станка и падна долу като мъртва.

Непознатый, кой още ся бореше съ огъня, за да измѣкне Васильовѣ-тѣ булкѣ, като чу выкове, уплашенѣ, дръпва ся назадѣ: той позна че извади Станкѣ отъ огъня за да ѣ прѣдаде въ крѣвнишкы рѣцѣ.

— Смерть, злодѣйцы! — земете ѣ: сега тя е ваша, нѣ не за всякога, изкрещя той и ся изгуби.

Татари-тѣ съ радостны выкове понесохѣ Станкѣ; други уловихѣ булкѣ-тѣ, коя едвамѣ ся отѣрва отъ огъня, и трѣгнахѣ на долу изъ село-то. Жалостный выкѣ на нещастны-тѣ тыя двѣ жены, напълни сичко-то село и ся далечѣ, далечѣ по пространны-тѣ равнины раздаде. Сѣкыго страхѣ и трѣпки побивахѣ, кой-то слушаше тѣя гласове, като ножѣ ся вѣпваше въ сѣрдца-та на сичкы-тѣ селены, нѣ никой не смѣеше да ся побутне отъ мѣсто-то си: никой не подигна рѣкѣ за свободѣ; сѣкой ся потаеше, сѣкой мълчеше и долу ся слагаше.